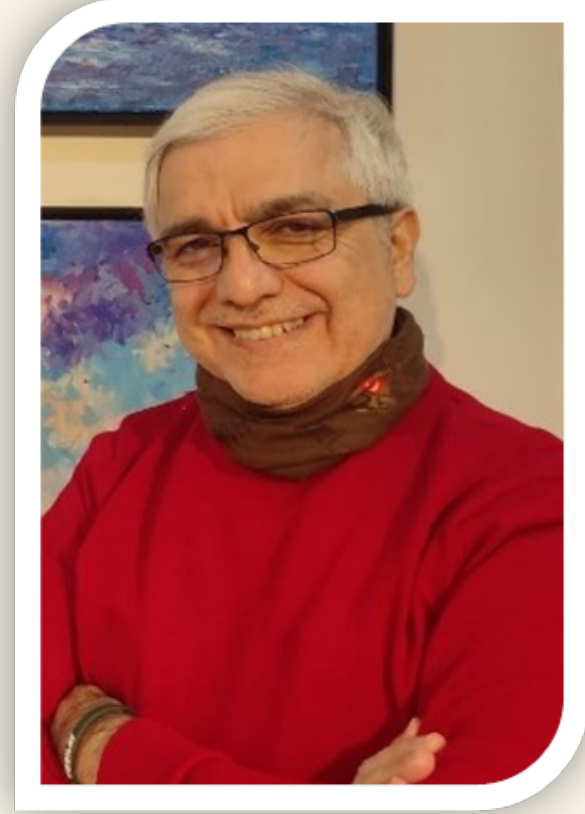

NEYİMİZ EKSİK..?

FAHRİ SARRAFOĞLU

Aksaray'ın Hafızası Dergimizin 50. sayısı için sevgili Şaban Kumcu Ağabeyim benden bir yazı isteyince çok sevindim, biraz da heyecanlandım. Bu yazı farklı olmalıydı; çünkü gelecek nesillere kalıcı bir mesaj bırakmak istiyorduk. Bunun aynı zamanda büyük bir sorumluluk olduğunun da farkındaydım. Yazıma "Neyimiz Eksik?" sorusuyla başladım. Çünkü Aksaray'ı 1970'li yıllardan itibaren tanımaya başladım. Bugün İstanbul'u nasıl sokak sokak geziyorsam, çocukluğumdan itibaren Aksaray'ın mahallelerini, caddelerini ve insanlarını da aynı dikkatle gezdim, gözlemledim.

Başta büyükbabam ve onun Kurtuluş Savaşı'na katılmış arkadaşları olmak üzere birçok büyüğümden, benim yaşitlarımın pek azının dinleyebildiği hatıralar ve tecrübeler dinledim. Bu bizim için Rabbimizin büyük bir ikramıydı. Kurtuluş Savaşı'nın yokluk yıllarını, yaşanan kıtlığı, askerî stratejileri ve insanların fedakârlıklarını onların dilinden öğrenme fırsatı bulduk. Henüz küçük yaşlarda tasavvufu tanıştım. İnsanın yalnızca maddî değil, aynı zamanda manevî bir yönü olduğunu öğrendik. Güzel ahlakın sadece kitaplardan ya da okullardan öğrenilmediğini; önce güzel örnek insanlardan, gönülden gönüle aktarıldığını yaşayarak gördük.

Gömlekçi Ahmet Efendi, Çiltçi Ramazan Efendi, Çiltçi Abdurrahman Amca, Saatçi Osman Amca, Şih Nene, Koçaş Servis'in emektar şoförü Hacı Ahmet Abi'nin gönül gözü açık Sultan Teyzesi, Kur'an kültürünü ve Kur'an ahlakını sevdiren Döndü Özdemir Ablamız, İshak Müftüoğlu, Hamza Şişman Ağabeyimiz ve burada ismini sayamayacağım nice güzel insan, bu satırların yazarına farkında olmadan hayat dersi verdi. Onlardan sadece bilgi değil; edep, tevazu, hizmet anlayışı ve insan sevgisini de öğrendik.

Merhum gazeteci Ahmet Erbaş Ağabeyimiz başta olmak üzere dönemin gazeteci büyüklerinden çok şey öğrendik. Hasan Dağı Gazetesi'nin sahibi Mahir Südemen Ağabey'i unutamayız. Dönemin önemli hukukçularından Mahmut Perek, Ahmet Perek, İshak Müftüoğlu, Sadi Somuncuoğlu, Avukat Zeki Müftüoğlu ve Cemalettin Perek Ağabeyimizi sevgi, saygı ve rahmetle anıyorum. Her biri, bilgi ve tecrübeleriyle bizlere örnek olmuş kıymetli insanlardı.

Aksaray Cumhuriyet İlkokulu Müdürümüz merhum Mehmet Dağ, ilkokul öğretmenim Mehmet Dinç, ortaokul müdürümüz Yusuf Düzgün, Ticaret Lisesi

müdürümüz Ali Kemal Dönmez ve diğer kıymetli hocalarımız bizlere soru sormayı, araştırmayı ve merak etmeyi öğrettiler. Ezbere karşıydılar. O dönemin eğitim anlayışında "ezberle geç" değil, "anlayarak öğren" vardı. Buraya kadar anlattıklarım geçmişe duyulan bir özlem değil; bugüne ışık tutabilecek hatıralardır.

Peki bugün eksik olan nedir?

İnsanla Bire Bir İlgilenmek Eksik

Eskiden insanlar birbirleriyle gerçekten ilgilenirdi. "Benim çocuğum değil, bana ne?" anlayışı yoktu. Bir yanlış görüldüğünde kişi kırılmadan, incitilmeden, usulünce uyarılırdı. İnsan yetiştirmek hepimizin ortak sorumluluğuydu.

Kısacası "Bana ne?" yerine "Hemhâl olma" vardı.

Manevî Eğitim Eksik

Maddî eğitimden önce manevî eğitim önemsenirdi. Önce Kur'an sevgisi kazandırılır, ardından Kur'an öğrenimine geçilirdi. Bilgiyle birlikte ahlak da verilirdi.

Ustalık ve Çıraklık Kültürü Eksik

Esnaf çocuğu olduğumuz hâlde hemen babamızın dükkânında tezgâhın arkasına geçemezdik. Önce başka bir esnafın yanında çırak olurduk. Böylece hem meslek öğrenir hem de edep öğrenirdik.

"Müşteri velinimetir." sözünün ne anlama geldiğini yaşayarak öğrenirdik.

Bakkal İsmail Bilgiç'i, Esoğulları'nın İmam Abi'sini, Eskiller'i bugün hâlâ hayırla yâd ediyorum. Bana gözlem yapma imkânı verdikleri için hepsine minnettarım.

Aileyi Ayakta Tutan Değerler Eksik

Eskiden aile içinde bir problem yaşandığında ilk adres mahkeme ya da avukat olmazdı. Ailenin sözüne güvenilen bir büyüğü, akıl bir hanımefendi ya da tecrübeli bir hacı amca devreye girerdi. Taraflar onları dinler, mesele büyümeden çözülürdü.

Aileyi ayakta tutan şey mal, mülk ya da takılar değildi.

Merhamet vardı... Saygı vardı... Muhabbet vardı...

Bugün sevgili okuyucularım, eksikliğini hissettiğimiz şeyler işte bunlardır. Fakat bunlar tamamen kaybolmuş değerler değildir; sadece üzeri biraz örtülmüş, biraz unutulmuştur. Bir şehrin gerçek zenginliği yolları, köprüleri, binaları ya da alışveriş merkezleri değildir.

Bir şehri şehir yapan; yetiştirdiği dürüst, ahlaklı, merhametli ve sorumluluk sahibi insanlardır.

Eğer bir nesil kendinden sonrakine yalnızca bilgi değil; aynı zamanda güzel ahlakı, sevgiyi, merhameti ve sorumluluk duygusunu da aktarabiliyorsa, işte o toplum geleceğini güvence altına almış demektir.

Geçmişe aynen dönmek mümkün değildir. Zaten mesele de geçmişi birebir yaşatmak değildir. Asıl mesele, geçmişin güzel ruhunu bugünün imkânlarıyla yeniden inşa edebilmektir. Bunun için büyük projelere değil; küçük ama samimi adımlara ihtiyacımız var.

Bir çocuğun elinden tutmak...

Bir gence zaman ayırmak...

Bir komşunun derdini dinlemek...

Bir büyüğün duasını almak...

Belki de yeniden başlamanın yolu tam da buradan geçmektedir.

Çünkü şehirleri yollar, binalar ve betonlar değil; insan yetiştiren değerler ayakta tutar. Bir şehrin gerçek medeniyeti, yetiştirdiği güzel insanlarla ölçülür. Bugün eksikliğini hissettiğimiz şeyler aslında çok uzakta değil. Bir selam vermekle, bir gence rehber olmakla, bir çocuğa güzel örnek olmakla yeniden başlayabiliriz.

Güvenle sokakta oyun oynamak, akşam ezanından sonra eve gitmek, acıkınca ekmek üstüne şeker yoğurt veya salça sürerek yemek, aynı bardaktan su içmek, iğrenmeden, tiksinden ve Ayşe teyzeden su içmek vs vs

Unutmayalım; gelecek nesillere bırakacağımız en büyük miras, malımız değil; güzel ahlakımız, bilgiyle yoğrulmuş karakterimiz ve insan yetiştirme gayretimiz olacaktır.

Hepinize selam ve sevgilerimi sunuyorum.

